

Καὶ χιλίας των ἐκφράσεις ἀναπέμπουν ἔς τοὺς αἰθέρας
Κ' εἰς τὸν ἀχανῆ ἐκεῖνον καὶ ἀμέτρητόν μας θύλον,
Ὅπου κάθεται ὁ Μέγας καὶ Δημιουργὸς τῶν ὁλων,
Καὶ στιγμὰς ἀπολαμβάνουν τῆς ζωῆς των γλυκυτέρας.
Ἀλλ' ἐπάνω τῶν μνημάτων τὸ ὠραῖον φῶς της χύνει
Συνεχῶς ἡ φωτεινὸς καὶ οὐράνιος Σελήνη.

Εἰς αὐτὰ κ' ἐγὼ τὸ βράδυ μὲ σκιάν τινα πλανῶμαι,
Καὶ τοὺς θρήνους καὶ τοὺς γόους τῶν φασμάτων ἀκροῶμαι.
Ἐπειτα ἐπανακάμπτω εἰς δενδρῶνας δασυφύλλους,
Καὶ τῆς τύχης καταρῶμαι τοὺς ἀκμάζοντας στροβίλους.
Φεῦ! πολὺτλας νεανίας, εἰς τὸν κόσμον ἐγὼ μόνος
Πρωεῖσθην ἵνα κλαίω εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος;
Ἄνθρωποι! σπαράσσετέ με θανάτηφόρα τόξα,
Δὲν μὲ μέλει ἂν συγχρόνως μετ' ἐμοῦ χαθῇ κ' ἡ δόξα...
Διατί; --- διότι ὄντορ εἶναι αὕτη στιγμιαῖον,
Παρερχόμενον, πλὴν πάλιν ἐμφαινόμενον ὡς νέον.
Εἶναι βύακος ἀγρίου στιγμιαία τις πομφόλυξ,
Κ' εἰς τὸν κόσμον ἔρπει ἔρπει ὡς τοῦ χρώματος ὁ σκώληξ...
Εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν κήπον ἐνθυμούμαι τὰς προτέρας
Τὰς ὡς ὅτιار παρελθούσας καὶ γλυκεῖας μας ἡμέρας.
Μετὰ κόρης ἐδῶ φίλης συνεχῶς ἐπεριπάτου
Καὶ ἠχέσσαν κιθάραν εἰς τὰς χεῖράς μου ἐκράτου,
Καὶ τανύων τὰς χορδὰς της ἐγὼ, ἔψαλλεν ἐκείνη.
Ἐλαμπε εἰς τὸ μέτωπόν της ἡ οὐράνιος γαλήνη.
Αἱ δὲ χάριτες ἐπέτων ἐκεῖ περίξ της ἡρέμα.
Σὲ ἐμάγευεν ἀμέσως τὸ ἀγγελικόν της βλέμμα,
Καὶ πλησίον της αἱ αὔραι ἀνεσπῶς ἐπενοῦσαν.
Ἦκουσες ποτὲ τὴν κήρην κἀνὲν ἄσμα ψαλμωδοῦσαν;...
Δὲν ὁμοιάζε τὸν φθόγγον τῆς εὐλάου ἀηδόνος;
Ἦτις τώρα γλυκοψάλλει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λειμῶνος;
ὦ! ἂν ἐβλεπες ἐκείνην πᾶντα οἱ ὀφθαλμοὶ σου
Ἦθελον νὰ τὴν ἐκλάβουν κάτοικον τοῦ παραδείσου.
Ἀλλὰ λαίλαψ, φεῦ! ἐπῆλθεν ἄγριος μακίαν πνέων,
Καὶ παρέσυρε εἰς τὸν ῥοῦν τοῦ τοῦτον αὐτὸ τὸ νέον.
Ἡ ψυχὴ τῆς νέας κόρης ὡς στρουθίον ἐπετρώθη,
Καὶ χάρισσα ἔς τὸν Πλάστην πρὸς τοὺς οὐρανούς ὑψώθη.
Τὶ γὰρ, τί εὐφροσύνη ἡ συνάντησίς μας ἦταν!
Ἐπαίξε μαζὴ μ' ἐκείνην περίξ της τρις χαρίτων.
Ἐνθυμούμαι τὰς ὠραίας παρελθούσας μας ἡμέρας
Ἀλλὰς πλέον ἐξ ἐκεῖνων φεῦ! δὲν εἶδα λαμπροτέρας!
Ἄφετέ με τώρα, φίλοι, νὰ πλανῶμαι εἰς τοὺς τάφους,
Ὅσφραίνόμενος τὸ γόρτον τὸ βλακτάνον τοῦ ἐδάφους,
Καὶ ὁ ἔσπερος ἅς ἦναι φοβερός τρικυμιώδης

Καὶ ἡ νύξ αὕτη φρικώδης!

Μὴ μὲ φέρης, τύχη, ταῦτα εἰς τὴν μνήμην τοῦ νοός μου.
Ὅλ' αἱ Αἴτναι τῆς ὀργῆς σου ἐξερράγχσαν ἐμπρός μου.
Ἔως πότε τὸ οἰμῶζον, τὸ βραυαλοῦν μου στήθος
Εἰς τὸν ἄκμονα τοῦ βίου θὰ τιτρώσκειται; ὦ! λίθος
Λίθος ὀρεινὸς δὲν εἶναι νὰ ἀντέχῃ ὑπερτέρως.
Τυρκανοῦμαι, τυρκανοῦμαι, πλὴν μαραίνομαι ἀκαίρως.
Πάντοτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου φαίνεται ὁ κόσμος μέλας,
Κ' εἰς φρικτὰς κ' ἀλλοπρασάλλους μεταφέρομαι θεῆλλας.
Τρέχει τρέχει ἡ ζωὴ μου εἰς τὸν ῥοῦν της καὶ δὲν μένει
Ὡς ὁ ῥυαξ τῆς ἐρήμου ποὺ πηγαίνει ποὺ πηγαίνει...
Παῦσε πλέον νὰ στεναχῇς πολυδάκρυτος ψυχὴ μου
Ἦσυχος ἐπαναπαύου εἰς τὰ βᾶθη τῆς τῆς ἐρήμου.
Καὶ σκεδάζουσα τὰς λύπας μὲ τῆς ἐξοχῆς τὰ δῶρα,
Μακρὰν μένε τῶν ματαίων ἔως οὐ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα,

Καθ' ἣν μέλλεις ἄλλους ὁσμους, ὡς ἐκείνη ν' ἀτενίσῃ,
Καὶ τὸ χροῖόν σου σῶμα εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ν' ἀφήσῃ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΕΒΑΣ.

Η ΚΩΜΟΠΟΛΙΣ ΑΚ-ΧΙΣΑΡ.

Περὶ τῆς πρὸς τὴν Νεολαίαν προόδου τῆς Κωμολογίας ταύτης, ἀρκούντως καὶ ἄλλοτε εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐλέχθησαν. Ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, μνησάνομεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Κωμολογίας ταύτης, ἐνῶ ὅχι μόνον Ἀλληλοδιδασκτικὴν, ἀλλὰ καὶ Ἑλληνικὴν ἠδύναντο νὰ διατηρήσωσι Σχολὴν, εἰσέτι μίαν καὶ μίαν διατηροῦσι Ἀλληλοδιδασκτικὴν, καὶ ταύτην ὅχι ὡς δεῖ, τοῦ κοινῆς τούτου προερχομένου δῆθεν τῆς τῶν πολιτῶν ἀμελείας, ἀπάντων μὴ ἐκ συμφώνου ἐνομέων καὶ βαδίζοντων πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων, ἐξ οὗ τοσαῦτ' ἀγαθὰ περιμένονται, καὶ ἡ τῆς Νεολαίας πρόοδος, ἥτις μίαν ἡμέραν θέλει εὐλογησὶ τοὺς συμπράξαντας εἰς τὴν συλλογὴν τοιούτων διανοητικῶν καρπῶν, ἐξ ὧν ἐξορτᾶται ἡ εὐδαιμονία της.

Καὶ οἱ μὲν Ἐφοροὶ καὶ αὐτῆς τῆς ὑπαρχούσης ἀλληλοδιδασκτικῆς Σχολῆς, χρεωστοῦμεν νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, εἰν' ἀληθῶς ἀξίεπαινοι, ὡς καταγινόμενοι ἀόκνως κ' ἐπιμελῶς χορηγοῦντες τὰ κατὰ δύναμιν μέσα ὑπὲρ τῆς διτηρήσεως τῆς Σχολῆς ταύτης. Ἀλλ' ὅταν ἅπαντες οἱ πολῖται ἀνεξαίρετως δὲν ἔχουσιν τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, ὅταν δὲν συνδράμωσι, γενναίως εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τί δύνανται τέσσαρες ἢ πέντε πολῖται μόνον νὰ πράξωσιν; ἢ τί δύναται ὁ Διδάσκαλος νὰ πράξῃ καὶ ν' ἀναδείξῃ τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω τῶν μαθητευόντων πρόοδον, ἀφοῦ ὁ τὸν ὅποιον πορίζεται μισθὸς μόλις ἐπαρκεῖ πρὸς διατήρησιν τῶν ἐξόδων του;—Τίχα εἶναι δίκαιον ὁ Διδάσκαλος νὰ πορίζῃ τ' ἀναγκαζοῦντα βιβλία τοῖς μαθηταῖς ἐξ ἰδίων του, ἢ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀλληλοδιδασκτικῆς χρήσιμα, ἐκ διδομένου εἰς αὐτὸν μισθοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου μόλις ἐμπορεῖ νὰ ζῇ; Καὶ πάλιν μ' ὅλα ταῦτα τὰ προσκόμματα, μὲ τὴν τῶν πολιτῶν ἀσυμφωνίαν καὶ ἀναληγσίαν, κ' ἐκ τοῦ μηδαμινοῦ μισθοῦ τῶν 150 γροσίων κατὰ μῆνα ὃν ἀπολαμβάνει ὁ ἐκεῖσε ἐλλογγίμος Διδάσκαλος τῆς διαληφθείσης Σχολῆς κύριος Ἀνθίμος, εἶναι τῶντι ἀξίεπαινος, ὅχι μόνον διὰ τὸν ζῆλον, ὃν, ὡς ἐκ πηγῆς ἀξιοπιστοῦ πληροφροῦμεθα, καταβάλλει ὑπὲρ τῆς τῶν μαθητῶν προόδου, ἐπιμελούμενος καὶ μὴ φειδόμενος πάντα μόχθον καὶ πόνον, καὶ ἀντικρούων τὰ ὅποια καθ' ἑκάστην τῶν παρουσιάζονται πολυεὶδη προσκόμματα, οὐ μόνον, ἐπαναλαμβάνομεν, ἐν τούτοις ἅπασιν εἰν' ἀξίεπαινος καὶ ἀξιώτιμος, ἀλλὰ καὶ δι' ὅσα συνεχῶς καταβάλλει ἐξ ἰδίων του εἰς ἀγορὰν βιβλίων εὐμεθόδων πρὸς χρῆσιν

τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οὐδὲν φειδόμενος καὶ τὸ πᾶν θυσιάζων ὅπως καὶ τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· εὐχαριστήσῃ, ὡς φιλόστοργος πατὴρ ἐκ τοῦ ὑστερήματος διατηρῶν τὴν τῶν τέκνων του ὑπάρξιν.

Οφείλοντες δ' ἐκ μέρους ἡμῶν ὅπως ἀπονεύσαμε τὸν δίκαιον ἔπαινον πρὸς τὸν ἐλλογίμον Διδάσκαλον Ἀξαρίου Κ. Ἀνθιμον ὑπὲρ τοῦ ὁποῦ καταβάλλει ζήλου καὶ προθυμίας διὰ τὴν τῆς Νεολαίας πρόοδον, συγχαιρούμεθα μὲν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ προτρέπομεν τοὺς ΚΚ. Ἐφόρους τῆς Σχολῆς ταύτης ἵνα ἀνταμείψωσι αὐτὸν τῶν ὧν καταβάλλει πόνων καὶ μόχλων, προσφέροντες καὶ τὰ μῆσα ὥστ' ἐπὶ μᾶλλον νὰ καταγίνεται προσδεύων τὴν Νεολαίαν καὶ γὰρ ἄνευ μέσων μικρὸν θὰ τελεσφορήσῃσι οἱ τοῦ Διδασκάλου κόποι. — Κτίριον ἄνευ ὕλης οὐ κτίζεται· ἀλλὰ καὶ Σχολὴ ἄνευ τῶν ἀναγκαίων βιβλίων δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ. Οφείλουσιν οὖν οὐ μόνον οἱ Ἐφοροὶ ἀλλὰ καὶ ἅπαντες ἀνεξαιρέτως οἱ κάτοικοι τῆς Κωμοπόλεως ταύτης ἵνα φιλοτιμηθέντες ἐνωθῶσι καὶ διατηρήσωσι τὸν προσδοκώμενον τοῦτον ἐκ τῆς παιδείας θησαυρὸν, δυνάμει τῆς προσφορᾶς αὐτῶν ἐγείροντες καὶ οὐχὶ κρημνίζοντες τὰ εκπαιδευτικὰ Καταστήματα· εἰς δὲ τὸν Διδάσκαλον ἀποδώσαντες τὸν δίκαιον ἔπαινον, συμβουλευόμεν αὐτὸν τελευταῖον ἵνα φέρῃ τὴν αὐτὴν αἵτε προθυμίαν πρὸς τὴν σπουδάζουσαν ὑπ' αὐτοῦ Νεολαίαν, καὶ ἔσονται ἀμφοτέρω τὰ μέρη βέβαια, ὅτι μακρὰν τοῦ νὰ μένωμεν ἄπλοϊ θεαταὶ τῶν γινομένων, δὲν θελομεν λείπει τοῦ νὰ ἐπαινώμεν στεντορεῖως διακηρύσσοντες τὰς ἀγαθουργίας πράξεις αὐτῶν, ὥστ' οὕτω ἀμιλλόμενοι τὰ καλὰ οἱ ὁμογενεῖς ἡμῶν, ἀναδειχθῶσι ποτὲ ἄξιοι τῶν παλαιῶν προγόνων μας.

Σ. Α.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ.

Γράψαντες προλαβόντως περὶ τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἰδιωτικοῦ Σχολείου τοῦ Κ. Γ. Κουϊμζέλη, ὑπεσχέθημεν νὰ δώσωμεν σήμερον κατάλογον τῶν ἀριστευσάντων μαθητῶν· ἀλλὰ τοιοῦτος κατάλογος δὲν μᾶς παρεχωρήθη ἐκ μέρους τοῦ διδασκάλου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶναι εὐχαριστημένος ἐξ ὅλων τῶν μαθητῶν του, πολὺ ὅμως περισσότερον ἐκ μερικῶν, οἵτινες ἐδείξαν καλλίστην ἐπιμέλειαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ ὡς ἐκ τούτου καθίστατο περιττὸς ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κατάλογος.

Ἀλλ' εἶναι ἀπορίας ἄξιον μὲ τὴν Ἐφημερίδα τῆς Σμύρνης ἥτις, ἐπεὶδὴ ἄπαξ ἔγραψε κατὰ τῶν ἰδιωτικῶν Σχολείων, ζητεῖ καὶ πάλιν, καταφεύγουσα εἰς σοφίσματα, νὰ παρηγωνίσῃ τὴν

ἀλήθειαν, ὅπερ, νομίζομεν, δὲν εἶναι ἴδιον δικαίου καὶ ἀμερολήπτου δημοσιογράφου. Ἡμεῖς εἴμεθα ὑπερβέβαιον ὅτι ὁ ἀξιότιμος αὐτῆς συντάκτης πράττει τοῦτο ὅχι διότι οὕτως ἔχει, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιστηρίξῃ τὸν λόγον του, καὶ διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἔπρεπε διόλου νὰ μὴ γράψῃ περὶ τῶν ἐξετάσεων τοῦ Κ. Κουϊμζέλη, ἢ καὶ ἂν ἔγραφε (καθὼς καὶ ἔκαμεν) ἔπρεπε νὰ καταφρονήσῃ καὶ ὅτι νὰ ἐπαινέσῃ αὐτὰς.

Ἐπιμένων ὁ συντάκτης τῆς Σμύρνης αἰδοῦς εἰς τὸν λόγον του, ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα τῆς Σμύρνης ἐμποδίζουν τὴν ἀνημοσίαν πρόοδον, μὴ θέλων δὲ νὰ πεισθῇ εἰς νὰς ὁρθὰς καὶ νουναγεῖς παρατηρήσεις, καὶ δεικνύων ψυχὴν ἐπίμονα καὶ ὑπερῆφανον, πράγματα τὰ ὅποια ἡμεῖς τέλος πάντων δὲν ἐγνωρίζομεν εἰς αὐτὸν, συμβουλευεῖ τοὺς Σμυρναίους διὰ τῶν κατωτέρω λόγων·

« Ἄρ' ἦναι ἀληθὲς ὅτι, ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως, πολλοὶ γονεῖς ἀναγκάζονται νὰ προτιμῶσι τὰ ἰδιωτικὰ τοῦ δημοσίου σχολείου, ὅταν μάλιστα τὰ τέκνα τῶν ἦναι ἀνήλικα, πρέπει νὰ λάβῃ ἡ πόλις τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπ' ὄψιν. » Ἡ τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα νὰ ὑποχρεωθῶν ἰαδιδάσκωσιν ὁμοιομόρφως μετὰ τὸ δημοσίον σχολεῖον, νὰ ἦναι τρόπος τινὰ αἰκατώτεραι τάξεις ἐκείνου, ἢ νὰ ἐνοικιασθῇ εἰς ὅλος εἰς κεντρικόν μέρος, καὶ νὰ ἐρρεται αὐτὸς εἰς ῥητὰς ὥρας ὁ δημοσίος διδάσκαλος ὁ παραδίδων τὰ μικρότερα μαθήματα εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν τῆς ὁποίας τὸ Σχολεῖον τοῦτο θέλει εἶσθαι κλάδος. »

Ἐκ τούτων ὅλων φαίνεται, ὅτι ὁ συντάκτης τῆς Σμύρνης αἰδοῦς δὲν ἐπιθυμεῖ διόλου τὴν ὑπάρξιν τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων εἰς τὴν πόλιν μας, ἀλλ' ἂν ἦτο τρόπος νὰ γίνωσιν αὐτὰ ἄφαντα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς!!! ἐπομένως προσβάλλει καιρίως ὅλους τοὺς ἰδιωτικούς διδασκάλους τῆς πόλεώς μας, τοὺς νομίζει δι' ἀγύρτας, διὰ μηδαμίνους· δὲν ἐμπιστεύεται εἰς αὐτοὺς οὔτε τὰς κατωτέρας τάξεις τῆς δημοσίου σχολῆς νὰ διδάσκωσιν, ὡς φαίνεται, ἀλλὰ συμβουλευεῖ καὶ τοὺς γονεῖς νὰ μὴ πλανῶνται ὅτι ὁ δεῖνα διδάσκαλος εἶναι καλὸς εἶναι ἄριστος!!! ἐνῶ ἐξ ἄλλου μέρους τοὺς εὐχαριστεῖ ὅτι ΕΠΡΑΞΑΝ ΚΑΛΑ. Ὁ πνιγόμενος, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν, ἀπὸ τὰ μαλλία του πιάνεται. Λέγομεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅτι, ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδος ταύτης δὲν ἔχει κάμμιαν, κάμμιαν περὶ τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων ιδέαν. Εἶναι σύνθηρος, φαίνεται, ἔργον εἰς αὐτὸν νὰ δίδῃ γνώμας τοιαύτας, διότι καὶ ἄλλοτε γράφων περὶ τοῦ Κορνασιακοῦ σχολείου τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς δὲν εὐχαριστεῖτο ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κατὰ πάντα ἀξιότιμου Κ. Δ. Μαρκουλίδου ἀλλ' ἐπρότεινε νὰ προσκαλέσουν ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν γυναῖκα τινα ὡς διδασκάλισσαν, ἥτις σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ διδάσκη καὶ μουσικὴν. Δι' αὐτὴν δὲ τὴν γνώμην ἔγραψεν ἡ ἀξιότιμος Ἀμαλθεία πολλά. — Εἰς τὴν πόλιν μας ἡ ὑπάρξις τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων εἶναι ἀναντιρρήτως